

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

31 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti, Constantin Alerguș, Nadejda Toma,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat de către avocatul Țurcan Vasile în numele condamnatului Olaru Ion, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 09 noiembrie 2016, în cauza penală în privința lui

Olaru Ion XXX, născut la XXX, originar și domiciliat în s. XXX, r-nul XXX.

Termenul de examinare a cauzei:

- 1. 24.02.2014 – 08.02.2016 (prima instanță);*
- 2. 18.03.2016 – 02.06.2016 (instanța de apel);*
- 3. 23.08.2016 – 09.11.2016 (instanța de recurs ordinar).*

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 08 februarie 2016, *fapta fiind recalificată de la art. 164 alin. (2) lit. b), g) Cod penal*, Olaru Ion Tudor a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa de 4 ani închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea executării pedepsei stabilite pe o perioadă de probă de 3 ani.

S-a dispus admiterea acțiunii civile formulate de Pîrvu Radion și Țurcan Pavel, cu încasarea de la Olaru Ion în beneficiul acestora a sumei de 7165,60 lei, pentru fiecare.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Olaru Ion, la data de 20 august 2013, aproximativ la ora 21:00, aflându-se la marginea pădurii cantonului nr. 6 a ocolului silvic Criuleni, din direcția s. Mașcăuți, r-nul Criuleni, din motiv de răzbunare pentru faptul că Pîrvu Radion și Țurcan Pavel i-au distrus porumbul cu automobilul, prin amenințare cu o armă de model necunoscut, i-a forțat pe ultimii să se deplaseze contrar voinței lor cu automobilul de model „Ford Transit” cu n/î CR AT 442, ce aparține lui Pîrvu Radion, la domiciliul său din s. XXX, r-nul XXX, pentru clarificarea recuperării daunelor cauzate.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute

de art. 164 alin. (2) lit. b), g) Cod penal, cu stabilirea în privința acestuia a pedepsei sub formă de închisoare, pe un termen de 7 ani, cu executare în penitenciar de tip închis.

În motivarea cererii depuse, apelantul a considerat că prima instanță eronat a apreciat totalitatea probelor prezentate de către partea acuzării, statuând ilegal asupra condamnării inculpatului în baza art. 287 alin. (3) Cod penal.

Apelantul a criticat reîncadrarea juridică a faptei săvârșite de inculpat, pe care a considerat-o nejustificată, de vreme ce în cadrul examinării cauzei s-a constatat cu certitudine că părțile vătămate au fost răpite, fiind capturate și amenințate cu arma de către inculpat, pentru deplasarea la domiciliul ultimului, contrar voinței lor.

Suplimentar, apelantul a invocat că în ședința de judecată s-a stabilit că motivul răpirii părților vătămate de către inculpat a fost cel de răzbunare, pentru deteriorarea porumbului și dorința de a săvârși unele tranzacții avantajoase vizând recuperarea daunelor cauzate de părțile vătămate.

Astfel, apelantul a indicat că obiectul juridic, asupra căruia acțiunile inculpatului nemijlocit au fost îndreptate, îl constituie relațiile sociale a căror existență și desfășurare normală este condiționată de ocrotirea libertății persoanei, și nu încălcarea grosolană a ordinii publice, cum a reținut prima instanță.

În contextul celor expuse, apelantul a considerat necesară reîncadrarea juridică a faptei săvârșite de inculpat, conform componentei de infracțiune prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. b), g) Cod penal.

3.1. Suplimentar, sentința a fost atacată cu apel de către inculpat și avocat în numele său, care au solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare în privința inculpatului, din motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii și cu respingerea acțiunii civile înaintate.

În motivarea cererii depuse, apelanții au invocat aprecierea eronată, de către prima instanță, a probelor administrate, partea acuzării prezentând insuficiente probe care ar confirma vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate și care nu au fost apreciate la justa valoare.

Apelanții au considerat că la baza soluției de condamnare incorect au fost puse declarațiile părților vătămate și martorului Cebotari Alexandru, acestea urmând a fi apreciate critic, fiind în contradicție cu declarațiile martorilor apărării, martorului acuzării Stratan Sergiu și cu declarațiile inculpatului. Astfel, apelanții au invocat că sentința de condamnare a fost adoptată fără ca probelor să le fie dată o apreciere corespunzătoare, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor.

Totodată, apelanții au menționat că prima instanță a încălcat principiul contradictorialității în procesul penal, care s-a manifestat prin faptul că instanța a reluat cercetarea judecătorească la cererea inculpatului, s-a pronunțat asupra acestei cereri și a respins cererea prin care ultimul a solicitat ca să fie constatat faptul săvârșirii, de către părțile vătămate, a infracțiunilor prevăzute de art. 311 alin. (2) și 312 alin. (2) Cod penal. Instanța de fond a procedat astfel în lipsa inculpatului, care nu a fost citat legal și nu i-a fost oferită posibilitatea să-și expună părerea, astfel, fiindu-i încălcat dreptul inculpatului la autoapărare, încheierea judecătorească în cauză fiind necesar de a fi casată.

Totodată, inculpatul a menționat că nu deține armă și nici la 20.08.2013 nu a avut armă,

declarațiile acestuia fiind confirmate prin declarațiile părții acuzării Stratan Sergiu, martorului apărării Olaru Alexandru cât și al polițistului de sector.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2016 a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de inculpat și avocat în numele său, admis apelul declarat de procuror, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Olaru Ion a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. b), g) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a considerat ca fiind dovedit faptul că inculpatul Olaru Ion, la data de 20.08.2013, în jurul orei 21:00, aflându-se la marginea pădurii cantonului nr. 6 a ocolului silvic Criuleni, din direcția s. Mașcăuți, r-nul Criuleni, din motiv de răzbunare pentru faptul că cet. Pîrvu Radion i-a fărâmițat porumbul cu automobilul, în mod intenționat, prin amenințarea cu o armă de model necunoscut a cet. Pîrvu Radion și Țurcan Pavel, i-a forțat pe ultimii să se deplaseze contrar voinței lor cu automobilul de model „Ford-Tranzit”, cu n/î CR AT 442, pentru clarificarea recuperării daunelor cauzate, conducându-i la un loc stabilit de către inculpat unde, î-și desfășura activități de antreprenor și avea domiciliu temporar în s. XXX, r-nul XXX.

Instanța de apel a considerat că inculpatul, prin acțiunile sale intenționate, a comis răpirea persoanei, săvârșită asupra a două persoane, cu aplicarea armei, adică infracțiunea prevăzută de art. 164 alin. (2) lit. b), g) Cod penal, vinovăția acestuia fiind demonstrată prin probe administrate și cercetate în instanța de fond și suplimentar verificate în instanța de apel, dat căroră li s-a dat o apreciere necorespunzătoare.

Referindu-se la chestiunea privind încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, instanța de apel a reținut că acesta nu a urmărit scopul încălcării ordinii publice, ci a urmărit și a acționat întru privarea de libertate a părților vătămate, amenințându-le cu aplicarea armei în scop de a-și recupera daunele cauzate prin nimicirea plantației de porumb.

În acest context, instanța de apel nu a acceptat poziția apărării nici sub aspectul lipsei componenței de infracțiune în acțiunile inculpatului. Deși inculpatul a reținut persoane care au comis acte ilegale, el nu le-a predat organelor de drept, ci în mod arbitrar și silit le-a dus la domiciliu său. Totodată, inculpatul nu s-a aflat nici în stare de extremă necesitate - deși el formal a acționat din interes public, urmările grave provocate în privința părților vătămate, prin răpirea lor, sunt mult mai grave decât cele cauzate prin defrișare ilegală de pădure și distrugere a plantației de porumb pe 3-5 ari de teren.

Pentru aceste motive, instanța de apel a reținut că în cauză este prezentă săvârșirea infracțiunii de răpire a două persoane, din motive de răzbunare, în scop de recuperare a unor daune, deoarece inculpatul s-a indignat pe faptul că părțile vătămate i-au distrus lanul de porumb și pentru a se răzbuna pe ei, prin amenințarea cu o armă, contrar voinței lor, i-a forțat să se deplaseze cu automobilul de model „Ford Tranzit” cu n/î CR AT 442, ce aparține cet. Pîrvu Radion, la domiciliul său din s. Mașcăuți r. Criuleni, pentru clarificarea recuperării daunelor cauzate. Din acest considerent, instanța de apel a apreciat critic concluzia instanței de fond, precum că acuzatorul de stat nu a demonstrat acțiunile inculpatului de capturare a victimelor, or intenția infracțională la inculpat a apărut după depistarea victimelor în pădure, după care prin răpire i-a forțat a se deplasa la locul indicat de el.

În acest context, instanța de apel a reiterat că inculpatul, deși avea posibilitate de a-i reține pe R. Pîrvu și P. Țurcan și a-i preda organelor de drept, pentru defrișarea ilegală a pomilor din pădure, a dat prioritate intereselor personale prin săvârșirea de acțiuni infracționale intenționate, și anume prin capturarea victimelor și insistența de a-i recupera daunele din urma distrugerii plantației de porumb, prin amenințare cu arma, silindu-i a se deplasa la domiciliul lui din s. Mașcăuți r-ul Criuleni, fapta sa fiind alcătuită din acțiuni de răpire, comise față de două persoane, sub aspectul prevederilor art. 164 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Privind amenințarea părților vătămate cu arma de către inculpat, instanța de apel a considerat că acțiunea respectivă a fost demonstrată prin declarațiile martorului Cebotari Alexandru și ale părților vătămate, asupra căreia aceste persoane au relatat în mod detaliat.

Cât privește afirmațiile părții apărării, precum că inculpatul urmează a fi achitat, instanța de apel le-a respins, considerându-le declarative, deoarece nerecunoașterea vinovăției nu echivalează cu achitarea inculpatului, de vreme ce probele prezentate în sprijinul învinuirii, și anume declarațiile părților vătămate, ale martorilor și alte probe anexate la dosar constituie o bază aptă să întemeieze în mod substanțial concluzia privind vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de articolul 164 alin. (2) lit. b), g) Cod penal.

Analizând în ansamblu probele administrate, instanța de apel a statuat asupra necesității calificării acțiunilor inculpatului în corespundere cu prevederile art. 164 alin. (2) lit. b), g) Cod penal - răpirea persoanei, săvârșită asupra două sau mai multe persoane, cu aplicarea armei sau altor obiecte folosite în calitate de armă.

În ceea ce privește cheltuielile judiciare, instanța de apel s-a solidarizat cu concluziile instanței de fond în partea respectivă, acestea fiind justificate, or la materialele cauzei penale sunt anexate contractele de asistență juridică și bonurile de plată (f.d. 58-64), ce confirmă cheltuielile judiciare suportate de părțile vătămate. În acest context, instanța de apel a considerat că prima instanță, la rândul său, corect a dispus încasarea sumei de 7165,60 lei din contul inculpatului în beneficiul părților vătămate Pîrvu Radion și Țurcanu Pavel, pentru fiecare.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recursuri ordinare de către avocat în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea cererii depuse, recurentul a indicat următoarele:

- la baza acuzațiilor aduse lui Olaru Ion incorect au fost puse declarațiile părților vătămate și martorului Cebotari Alexandru, or ultimul a fost complicele părților vătămate în faptul distrugerii porumbului de pe lanul lui Olaru Ion și a tăierii ilicite a copacilor din pădure, în așa mod toți trei fiind persoane interesate de a depune declarații împotriva lui Olaru Ion;

- contrar celor indicate de părțile vătămate și martori precum că inculpatul a efectuat 10-15 împușcături din armă, în urma cercetării la fața locului nu a fost depistat nici un tub de cartuș sau alte urme;

- instanța nu a motivat de ce a apreciat critic declarațiile inculpatului, care este o persoană cu o biografie și caracteristică impecabilă, a participat la luptele pentru integritatea R Moldova din 1992, în timpul cărora a fost rănit, rămânând invalid de gradul II pe viață;

- instanța de apel a încălcat principiul contradictorialității și a egalității drepturilor și armelor, deoarece a admis demersul procurorului în vederea audierii repetate a martorului Cebotari Alexandru, totodată respingând cererea apărării privind audierea repetată a martorilor Olaru Alexandru și Stratan Serghei;

- pedeapsa stabilită inculpatului de către instanța de apel contravine prevederilor art. 61 și 75 Cod penal.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 09 noiembrie 2016, pronunțată integral la 23 noiembrie 2016, s-a dispus inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate, pe motiv că recursul declarat la 30.07.2016 nu îndeplinește cerințele de conținut, prevăzute de art. 430 Cod de procedură penală, iar recursul din 22.08.2016 este declarat peste termen.

6.1. În motivarea soluției adoptate, **referindu-se la recursul ordinar declarat la 30.07.2016**, instanța de recurs a indicat că potrivit art. 432 alin. (4) Cod de procedură penală, recursul se consideră admisibil în cazul în care acesta îndeplinește cerințele de formă și conținut, iar temeiurile invocate se încadrează în cele enumerate în art. 427 Cod de procedură penală - în cazul în care este prezentă încălcarea gravă a drepturilor persoanei, iar cauza prezintă un interes deosebit pentru jurisprudență.

Sub acest aspect, instanța de recurs a indicat că în sensul art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat, iar art. 430 Cod de procedură penală indică expres cerințele cărora trebuie să corespundă cererea de recurs - în special, textul recursului trebuie să conțină argumentarea ilegalității hotărârii atacate, cu indicarea temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală (unul sau mai multe din acestea) și cu invocarea problemei de drept ce persistă în cauză, indicând care este eroarea comisă de instanță. Articolul 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede 16 temeiuri de declarare a recursului ordinar, astfel, dacă o parte a procesului consideră că soluția instanței de apel conține erori de drept și o atacă în instanța superioară, atunci ea este obligată, conform art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală, să motiveze recursul și să arate eroarea ce s-a comis în coraport cu cel puțin unul din temeiurile normei menționate.

Instanța de recurs a constatat că criticile formulate de recurent nu conțin indicii unor erori de drept și respectiv nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegală. În cazul în care autorul nu invocă concret în recurs temeiul sau eroarea pe care se bazează din cele reglementate de norma procesual penală, un asemenea recurs se consideră ca fiind necorespunzător după conținut, deoarece nu îndeplinește exigențele prevăzute de pct. 5) art. 430 Cod de procedură penală și urmează a fi respins ca inadmisibil.

În prezența circumstanțelor enunțate, instanța de recurs a constatat că recursul ordinar declarat nu întrunește condițiile legale de conținut, instanța de recurs nefiind competentă să-l completeze cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica sub acest aspect, deoarece potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Referindu-se la recursul ordinar declarat la 22.08.2016, instanța de recurs a menționat că în conformitate cu prevederile art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este declarat peste termen.

Instanța de recurs a constatat că cauza, potrivit materialelor dosarului, a fost examinată în ordine de apel cu participarea inculpatului Olaru Ion și avocatului său Dumitriu Valeriu, procurorului, părților vătămate și avocatului Roșca Ivan, dispozitivul deciziei fiind pronunțat la 02 iunie 2016, iar decizia integrală la 30 iunie 2016, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată (f.d. 211-218, vol. II) doar în prezența procurorului.

Sub aceste aspecte, instanța de recurs a constatat că inculpatul și avocatul acestuia nu s-au prezentat în ședința de judecată din 30 iunie 2016, când a avut loc pronunțarea deciziei integrale, din motive necunoscute, cu toate că au fost înștiințați despre acest fapt la 02 iunie 2016, de aici reiese că dâșii s-au eschivat de a fi prezenți la pronunțarea deciziei motivate.

Mai mult ca atât, conform scrisorii anexate la materialele cauzei (f.d. 234, vol. II), inculpatului și avocatului Dumitriu Valeriu le-a fost expediată copia deciziei instanței de apel la 11 iulie 2016.

Contrar celor invocate de recurent, instanța de recurs a subliniat că termenul de 30 de zile, de contestare cu recurs ordinar al deciziei instanței de apel, stabilit de art. 422 Cod de procedură penală, curge din data pronunțării integrale a acesteia dar nu din data luării cunoștinței cu materialele cauzei. Astfel, s-a stabilit că termenul de declarare a recursului ordinar a expirat la 01 august 2016, iar avocatul Țurcan Vasile, chiar dacă a luat cunoștință cu materialele cauzei la 29 iulie 2016, urma a depune recursul ordinar în interiorul termenului de atac, or termenul de recurs este absolut și are caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, iar recursul declarat după expirarea termenului se va respinge ca fiind declarat peste termen, deoarece legea procesual-penală ce reglementează procedura examinării recursului ordinar nu prevede posibilitatea de repunere în termen a recursului.

7. Decizia instanței de recurs este atacată cu recurs în anulare de avocatul Țurcan Vasile în numele condamnatului, la 28 ianuarie 2017 (prin poștă), care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea cererii depuse, recurentul invocă următoarele:

- decizia instanței de recurs este ilegală, inechitabilă și contrară atât actelor normative naționale, cât și prevederilor art. 6 CoEDO, condamnatului fiindu-i lezat dreptul la apărare și de acces liber la justiție, prin prisma stipulărilor de la art. 10, 17 Cod de procedură penală și art. 20, 26 din Constituția Republicii Moldova;

- recursurile ordinare au fost examinate în mod arbitrar, fiind omisă luarea în considerație a faptului că inculpatul, după adoptarea deciziei de către instanța de apel, s-a folosit de dreptul său legal de a fi reprezentat de un apărător ales de el; astfel inculpatul, pentru a-și asigura dreptul la apărare și la un recurs efectiv, în absența sa, prin cererea din 29.06.2016, a solicitat ca decizia instanței de apel să fie expediată noului apărător, cu

prezentarea față de ultimul a materialelor dosarului; această cerere nu a fost soluționată legal, în consecință partea apărării fiind în imposibilitate de a ataca cu recurs motivat o decizie pe care la moment nu o deținea, fapt care a determinat prezentarea inițială a unui recurs nemotivat și, ulterior, a unui recurs motivat, pe care instanța de recurs urma să le considere ca fiind un recurs unic, sub aspectul completării lor reciproce;

- în pofida existenței cererii apărării din 29.06.2016, instanța de apel a încălcat grav prevederile art. 418 alin. (6) Cod de procedură penală, avocatul primind acces la decizia instanței de apel și la materialele cauzei cu o zi înainte de expirarea termenului de declarare a recursului ordinar, în aceste condiții fiind imposibilă efectuarea unor acțiuni de apărare eficiente; în circumstanțele respective, dreptul condamnatului la apărare a fost grav limitat, fapt omis de către instanța de recurs;

- statuând asupra faptului că unul dintre recursuri era necorespunzător cerințelor de conținut, prevăzute de art. 430 Cod de procedură penală, instanța de recurs a omis de a se conforma prevederilor art. 431 alin. (1) Cod de procedură penală, care reglementează actele preparatorii ale instanței de recurs; în sensul dat, instanța de recurs urma să restituie recursul deponentului, pentru înlăturarea neajunsurilor și pentru depunerea unei noi cereri de recurs, fapt ce nu a avut loc, or la materialele cauzei lipsește o încheiere, prevăzută de art. 431 alin. (1) Cod de procedură penală, semnată de președintele sau vicepreședintele Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, prin care recursul să fi fost restituit;

În contextul acestui motiv, recurentul reiterează că peste 22 de zile de la depunerea recursului nemotivat, în termenul prevăzut de art. 431 alin. (1) Cod de procedură penală, a fost depus un recurs ordinar motivat, care este o completare a primului – astfel, ambele recursuri ordinare declarate urmau a fi apreciate drept un tot întreg.

- în recursul ordinar motivat au fost invocate temeiurile pentru recurs, prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 8) și 12) Cod de procedură penală, care au fost omise de a fi apreciate în mod corespunzător de către instanța de recurs, deoarece condamnatul a acționat în scopul elucidării cazului încălcării drepturilor sale patrimoniale, iar acuzațiile de răpire a persoanelor sunt bazate pe declarațiile părților vătămate, care urmăresc interesul de a dobândi sume impunătoare de bani de la condamnat, în același timp fiind consăteni și neavând careva conflicte anterioare momentului comiterii faptei.

8. Pe cauză a fost depusă referință de către procuror, care se pronunță pentru inadmisibilitatea recursului în anulare, deoarece la etapa examinării recursurilor ordinare acestea just au fost declarate inadmisibile, luând în considerare dispozițiile art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală.

Suplimentar, procurorul indică că activitatea instanțelor judecătorești de fond și apel, privind aprecierea probelor, este de competența acestor instanțe, iar invocarea chestiunii respective în recursul în anulare este lipsită de careva suport juridic și nu constituie în sine un viciu fundamental, de natură să afecteze o hotărâre judecătorească irevocabilă.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 453 Cod de procedură penală, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care

un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, inclusiv când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii.

Recursul în anulare este inadmisibil dacă nu se întemeiază pe temeiurile prevăzute în articolul menționat sau este declarat repetat.

Viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată este o încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale.

În particular, examinând motivele invocate în raport cu constatările instanței de recurs ordinar, expuse în decizia atacată, Colegiul penal consideră că acestea nu se subscriu temeiurilor de recurs în anulare, totodată decizia contestată fiind legală și motivată.

Sub acest aspect, Colegiul penal constată că recurentul își bazează poziția pe faptul că termenul de atac al deciziei instanței de apel urma a fi calculat reieșind din solicitarea inculpatului de a-și angaja un avocat ales, care să-i reprezinte interesele în fața instanței de recurs. În legătură cu acest fapt, Colegiul penal consideră că concluziile instanței de recurs ordinar, în partea unuia din recursurile ordinare declarate de avocat, sunt legale și întemeiate, fiind just statuat asupra faptului că termenul de 30 de zile, de contestare cu recurs ordinar a deciziei instanței de apel, prevăzut de art. 422 Cod de procedură penală, curge din data pronunțării integrale a acesteia, și nu din data familiarizării cu materialele cauzei.

Astfel, reieșind din caracterul imperativ al termenului de exercitare a căilor de atac, Colegiul penal menționează că este în sarcina oricărui membru al grupurilor procesual-penale (acuzare și apărare) de a se conforma prevederilor legale ce reglementează termenele de atac a hotărârilor judecătorești.

În legătură cu acest fapt, Colegiul penal reține că, în cauză, nu poate fi imputat instanței de apel faptul că nesoluționarea în termen proxim cererea inculpatului privind eliberarea unei copii de pe decizie pentru a o transmite noului apărător a rezultat în omiterea termenului de declarare a recursului ordinar. În particular, studiind materialele dosarului, Colegiul penal constată că în cererea respectivă, suplimentar solicitării de a transmite o copie a deciziei avocatului, a fost cerută ***expedierea de urgență a dosarului la Judecătoria Criuleni și informarea avocatului, din partea Judecătoriei Criuleni, asupra posibilității de a face cunoștință cu materialele dosarului, pentru a întocmi o cerere de recurs*** (f.d. 238, vol. II).

În al doilea rând, se constată că inculpatul, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată în ordine de apel, a participat la pronunțarea dispozitivului deciziei, astfel știind data și ora când va avea loc pronunțarea integrală a deciziei, ședință la care ultimul nu s-a prezentat (f.d. 218, 233, vol. II). În sensul dat, Colegiul penal consideră că omisiunea inculpatului de a se prezenta la pronunțarea integrală a deciziei și de a transmite o copie de pe aceasta noului avocat, pentru ca ultimul să înainteze recurs ordinar, nu poate fi imputată instanței de apel sub aspectul că acțiunile acesteia au dus la omiterea exercitării în termen a căii de atac.

În prezența acestor constatări, Colegiul penal consideră că argumentele recurentului, în partea respectivă, sunt neîntemeiate, nefiind atestată existența unui temei pentru recurs prevăzut de lege.

Aceeași poziție Colegiul penal o menține și asupra celorlalte argumente ale recurentului, fiind necesar de a specifica că legislația procesual-penală nu reglementează instituția depunerii unui recurs suplimentar, care după cum invocă recurentul, urma a fi apreciat în cauză ca un tot-întreg cu cel inițial depus. Sub acest aspect, Colegiul penal reiterează că asupra cererilor de recurs, pentru fiecare cerere în particular, se aplică prevederile legale referitoare la forma și conținutul acestora (art. 429 și 430 Cod de procedură penală), inclusiv privind termenul de declarare, conform art. 422 Cod de procedură penală. La rândul său, este neîntemeiat argumentul privind omisiunea instanței de recurs de a se conforma reglementărilor privind actele procedurale preparatorii, or acest argument nu a fost motivat de către recurent prin prisma existenței unui viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea atacată.

Suplimentar, se constată a fi neîntemeiate argumentele recurentului privind omisiunea instanței de recurs ordinar de a aprecia argumentele invocate în unul din recursurile ordinare, deoarece în virtutea soluției instanței de recurs ordinar (inadmisibilitatea recursului, ca declarat peste termen), la acea etapă nu se mai impunea abordarea chestiunilor ce au fost invocate în recursul respectiv.

Din considerentele enunțate, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului deferit prezentei examinări, deoarece este vădit neîntemeiat.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (2), 432 alin. (1), (2) pct. 4), 456 Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de către avocatul Țurcan Vasile în numele condamnatului Olaru Ion, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 09 noiembrie 2016, în cauza penală în privința lui *Olaru Ion XXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 14 iulie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Constantin Alerguș

Nadejda Toma